

Εμπιροτεντικά

Του Ι. Κ. ΠΙΠΕΤΕΝΤΕΡΦ
jpretenteris@dolnet.gr

Σε έναν τελικό δεν μετέχουν οι δύο καλύτερες ομάδες.
Μετέχουν οι δύο ομάδες που έχουν αποκλείσει όλες τις υπόλοιπες

Και σε έναν τελικό δεν κερδίζει ο καλύτερος.
Κερδίζει αυτός που θα βάλει (τουλάχιστον) ένα γκολ περισσότερο

Ο φόβος της υπογραφής

Ε έρετε ποια είναι η χειρότερη εξέλιξη των τελευταίων μηνών; Ότι σε ολόκληρη την Ελλάδα δεκάδες έργα υποδομών παραμένουν παγωμένα ή φυτοζωούν. Το κράτος έχει παγώσει τις συναλλαγές του. Και το περισσότερο από 50% της ελληνικής οικονομίας που (με τον έναν ή τον άλλον τρόπο) σχετίζεται με το Δημόσιο βυθίζεται στην κρίση και στην ύφεση.

«*Μα δεν υπάρχουν λεφτά!*» θα μου πείτε. Το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων έχει σχεδόν μηδενιστεί. Σωστό. Αλλά αυτή είναι μόνο η μισή εξήγηση.

Η άλλη μισή είναι ότι κανείς δεν υπογράφει τίποτε ή ότι ελάχιστοι υπογράφουν κάτι. Ο «*φόβος της συναλλαγής*» έχει παγώσει το κράτος.

Θ έλετε ένα πιο συγκεκριμένο παράδειγμα; Τουλάχιστον τρεις διαγωνισμοί δημοσίων οργανισμών εκκρεμούν ακόμη επειδή (όπως φαίνεται) μειοδότηρια είναι η Siemens. Και όπως εξηγούσε στον γράφοντα εμπλεκόμενος υπαυγός: «*Μόνο ένας τρελός θα πάει αυτές τις εποχές να υπογράψει σύμβαση με τη Siemens, ακόμη κι αν είναι η πλέον συμφέρουσα και η πλέον διαφανής σύμβαση που έχει υπάρξει ποτέ!*». Αποτέλεσμα; Κανένα από τρία σημαντικά έργα δεν προχωρεί.

Ερώτηση κρίσεως: Σε αυτές τις συνθήκες κουτοπόνηρης αυτοπροστασίας και ακραίας ευθυνοφοβίας πώς θα ενισχυθεί η ανάπτυξη; Και πώς θα αντιμετωπιστεί η ύφεση; Η απάντηση αναζητείται.

Μια μικρή αναδρομή είναι χρήσιμη διότι όλα αυτά δεν προέκυψαν τυχαία ούτε ξαφνικά (2003-2004) η Ελλάδα βρίσκεται στην καλύτερη στιγμή της σύγχρονης ιστορίας της. Μέλος της

ΟΝΕ και του σκληρού ευρωπαϊκού πυρήνα, μέλος του ευρώ, επίζηλη οικοδόποινα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των Ολυμπιακών Αγώνων, αναπτύσσεται με ετήσιους ρυθμούς 4%-5%, ελέγχει το χρέος, δανείζεται με φθηνά επιτόκια και ζει με ένα δημόσιο έλλειμμα το οποίο (ακόμη και μετά την περίφημη «*απογραφή*» του Αλογοσκούφη) ήταν λιγότερο από το μισό περυσινό! Μιλάμε για το απόλυτο *success story*.

Τ ην ίδια εποχή ή λίγο νωρίτερα η ΝΔ του Κ. Καραμανλή μαζί με τα εκδοτικά και οικονομικά συμφέροντα που ήθελαν να αποσταθεροποιήσουν το κυρίαρχο σύστημα εξουσίας κατάλαβαν πως μόνο αν αλλάξουν γήπεδο μπορούν να ευοδωθούν οι στόχοι τους.

Ετσι λανσάρισαν την ιδέα ότι «*η χώρα έχει ηθικό πρόβλημα*». Ότι υπάρχει ζήτημα διαφθοράς και διαπλοκής. Ότι κάποιοι πλουτίζουν περισσότερο από κάποιους άλλους. Και ότι οι πολίτες οφείλουν να σώσουν την τιμή της πατρίδας καταψηφίζοντας «*το σύστημα ΠαΣοΚ*» που υποθάλπει αυτές τις παρεκτροπές. Για την ουσία της διακυβέρνησης, κουβέντα.

Τ ο κόλπο έπιασε. Στις εκλογές του 2004 η Ελλάδα επέλεξε τη σωτηρία της τιμής; και αντίλλαξε μια καλή κυβέρνηση με μια «*ενάρετη διακυβέρνηση*». Αποτέλεσμα; Εχασε την καλή κυβέρνηση αλλά αντί για την τιμή της χώρας έσωσε κυρίως τον ηγούμενο Εφραίμ.

Μετά τη ΝΔ του Καραμανλή, με τα ίδια ακριβώς μυαλά και τα ίδια ακριβώς προτάγματα ήλθε στην εξουσία το ΠαΣοΚ του Γ. Παπανδρέου. «*Η χώρα έχει πρόβλημα ηθικής*».

Η οικονομία κατέρρεε, το έλλειμμα

είχε εκτροχιαστεί, το χρέος βρισκόταν εκτός ελέγχου, η Ελλάδα έτρεχε προς την πτώχευση και τη στάση πληρωμών... αλλά η νέα κυβέρνηση έβγαζε λόγους υπέρ της διαφάνειας και κατά του ρουσφετιού, υπέρ της αρετής και κατά της διαφθοράς, υπέρ των αδυνάτων και κατά των εχόντων.

«*Των οικιών ημών εμπιπραμένων*», η κουβέντα γινόταν επί της διαδικασίας. Ακόμη περισσότερο που και η νέα κυβέρνηση έδειχνε να πιστεύει (κυρίως με όσα είπε ο Πρωθυπουργός στη σύνοδο κορυφής του Δεκεμβρίου 2009...) ότι το οικονομικό πρόβλημα της χώρας είναι πρωτίστως ηθικό. Ευλόγως άρχισε να βρέχει Εξεταστικές με τα γνωστά αποτελέσματα.

Μ ε τα ετούτα και τα εκείνα η χώρα έκλεισε σχεδόν μια εξαετία χωρίς κανονική κυβέρνηση. Η ηθική επαγγελία εξελίχθηκε σε μια κακόγουστη καρικατούρα της επιχείρησης «*Καθαρά Χέρια*». Αλλά «*χέρια*» που για να μείνουν καθαρά δεν υπογράφουν τίποτε, δεν προχωρούν τίποτε, δεν κυβερνούν καν. Κάθε υπαυγός, κάθε κυβερνητικό στέλεχος ή δημόσιος λειτουργός ζει πλέον με το φάσμα του εισαγγελέα ή της Εξεταστικής Επιτροπής.

Ετσι το θεμελιώδες ζήτημα μιας διακυβέρνησης που είναι η αποτελεσματικότητα έχει περάσει σε δεύτερο ή τρίτο πλάνο. Των ικανών προηγούνται οι έντιμοι, ακόμη και αν αποδεικνύονται ανίκανοι. Η άσκηση της εξουσίας συνοψίζεται σε μια πλειοδοσία παρθενίας. Και η πολιτική διαχείριση καταντάει ένας διαγωνισμός καταγγελίας.

Ετσι φθάσαμε εδώ. Καταλληλότερος πρωθυπουργός αναδεικνύεται πλέον ο *Ελιστ Νεζ*. Αλλά το ερώτημα είναι τι σίι χώρα θα βρει να κυβερνήσει...

Αλιμονο στους νέους

Εχω την υποψία ότι οι νέοι δεν παρακολουθούν κοινοβουλευτικές συζητήσεις. Ευτυχώς! Διότι πολύ φοβούμαι ότι, αν είχαν ακούσει την Παρασκευή όσα ειπώθηκαν «*για τους νέους*» από τους πολιτικούς αρχηγούς στη Βουλή, είτε θα σκέφτονταν σοβαρά τη μετανάστευση είτε θα οδηγούνταν μαζικά στην απόγνωση και στα ναρκωτικά.

Και ούτε γνωρίζω αν η απελπισία τους θα μπορούσε να μετριαστεί από την εξαγγελία του Πρωθυπουργού ότι το νοικοκύρεμά μας θα αναλάβει προσωπικώς ο γιος του *Ούλοφ Πάλμε* – αλήθεια, εκείνος ο ασυναγώνιστος Αθεμπίγιο που θα ερχόταν μετά τις εκλογές να μας κάνει καινούργιους τι έγινε;

Ευτυχώς, λοιπόν, που οι νέοι δεν ασχολούνται με εκείνους που κουβεντιάζουν «*για τους νέους, χωρίς τους νέους*». Διαφορετικά θα εκπαιδεύονταν σε όλα τα αμαρτήματα της ελληνικής πολιτικής: την υπεκφυγή και τη γενικολογία, την καταστροφολογία και τις φλύαρες εκθέσεις ιδεών, την άγνοια και την καταγγελία.

Θα καταλάβαιναν, δηλαδή, ότι μπροστά τους παρελαύνει ένας αριθμός αν-θρώπων οι οποίοι

δεν αισθάνονται καμία συγκεκριμένη ευθύνη για τον τόπο που τους εξέλεξε ή για τους ανθρώπους που τους ψήφισαν. Πάμε στη Βουλή, λέμε μια παρόλα, από εδώ πάνε κι άλλοι...

Χθες το Ασφαλιστικό, σήμερα οι νέοι, αύριο η οικονομία ή η εκπαίδευση... Κατά περίεργο τρόπο, όλοι όσοι δημιούργησαν το πρόβλημα καμώνονται τώρα ότι αποτελούν τη λύση του. Και όλοι όσοι οδήγησαν τον τόπο στο χείλος της καταστροφής υποδύονται τους υποψήφιους σωτήρες του.

Τι να καταλάβουν, λοιπόν, από αυτούς οι νέοι; Ότι δεν υπάρχει διέξοδος; Ελπίζω όχι. Διότι διέξοδος υπάρχει και βρίσκεται στα χέρια τους. Αρκεί να μάθουν, να δουλέψουν, να πασχίσουν, να προσπαθήσουν. Και να κουνήσουν στους σωτήρες «*τα πέντε δάχτυλα μαζεμένα*» – που θα έλεγε και ο Ρέππας...

«ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, ΣΥΡΙΖΑ...»

Ο βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ Μ. Κριτσωτάκης διατύπωσε στο ραδιόφωνο την ψύχραιμη εκτίμηση ότι «*τέτοια μέτρα για το Ασφαλιστικό ούτε οι κατακτητές δεν πήραν*». Λίγο πριν ή λίγο μετά, ανέπτυξε στη Βουλή την ελαφρώς τροποποιημένη άποψη ότι «*τέτοια μέτρα δεν πήραν ούτε οι κατοχικές κυβερνήσεις*».

Εντάξει, το πιάσαμε το υπονοούμενο. Ζούμε σε περίοδο γερμανικής κατοχής. Η κυβέρνηση δεν είναι παρά μια κυβέρνηση δωσιλόγων. Και τα μέτρα για το Ασφαλιστικό είναι χειρότερα από αυτά που πήρε ο *Τσολάκογλου* – παρ' ότι δεν θυμάμαι να ασχολήθηκε ο *Τσολάκογλου* με το Ασφαλιστικό.

Τι λείπει, λοιπόν; Λείπει ένα ΕΑΜ και ένας ΕΛΑΣ, ίσως επισημάνουν ορισμένοι. Σωστό, αλλά ευτυχώς έχουμε τον ΣΥΡΙΖΑ και τον *Κριτσωτάκη*.

Ευτυχώς που οι νέοι δεν ασχολούνται

με εκείνους που κουβεντιάζουν

«για τους νέους, χωρίς τους νέους»